కథా కౌముది

చిత్తశుద్ధి

సునీల్ ధవళ

ఉదయాన్నే వాట్సాప్ లో శుభోదయం మెసేజీల వర్షం కురిసేవేళ, ఫేసుబుక్కు మెస్సెంజర్లో మేలుకొలుపు మెసేజీలు, జన్మదిన శుభాకాంక్షలు పెట్టేవేళకి, శంకరం ఫ్లాస్క్ నిండా కాఫీ పోసుకొని హుటా హుటిన సికింద్రాబాద్ రైల్వే స్టేషన్కి బయల్దేరేడు. కాదా మరి? పట్టణాల్లో ఇవాళా రేపూ కోడి కూయడం, పక్షుల కిలకిలలు వినడం, ఉషోదయనికి మేల్కొనడం లాంటివి చెబితే అతిశయోక్తి లేదా ఆశ్చర్యకరమైన విషయమే అవుతుంది.

"ఒరే శంకూ ఇక్కడ.. ఇక్కడ"

అని రాంభాయమ్మ చెయ్యూపేరు, ఆ సెకండ్ ఎ.సి. బోగీలో మరో చివరనుంచి. శంకరం ఈ కొస నుంచి ఆ కొసకెళ్లేలోపలే ఆ పక్క బామ్మగారుతో వర్ణిన్చేస్తున్నారు

"వీడే నా పుత్రరత్నం శంకరం దూరదర్శన్లో పెద్ద ఆఫీసరు"

కొడుకు వచ్చి ఫ్లాస్క్ తల్లిచేతికందించి పాదాభివందనం చేసేడు తన మాతృమూర్తికి.

"వెర్రి నాగన్న నా కోసం స్టాన్గ్ కాఫీ ఇంటినుంచి పట్టుకొచ్చినట్టున్నాడు", అని కొడుకు తెచ్చిన కాఫీ రెండు కప్పుల్లో పోసి ఆవిడకొకటి అందిస్తూ.

రాంభాయమ్మ చాలా నిష్టురాలు. బయటకొస్తే ఎంగిలిపడడం అటుంచి నీళ్ళచుక్క కూడా తీసుకోరు. అయితే గియితే ఇంటి నుంచి ఏ చోవిరొట్టి ముక్కో, సోజ్జి పులిహరో తెచ్చుకోవడమో లేదంటే ఆ పూటకి అరటిపళ్ళుతో కాలక్షేపం. శంకరం సామాన్లు లెక్కపెట్టుకొని పోర్టర్ అబ్బాయికి అప్పజెప్పి

"ఇక వెళదాం పదమ్మా" అంటూ మెల్లగా అడుగులు వేసేరు.

కారులో ఇంటకెళ్తున్న దారిపొడవునా రాం భాయమ్మ వాళ్ళ ఊరు ముచ్చట్లు కొడుకుతో చెబుతూనే ఉన్నారు. ఆవిడ వాగ్ధాటి ముందు కారు స్టీరియోలో రేడియో వార్తలు చదువుతున్న న్యూస్రీడర్ గొంతు చిన్నబోయింది.

రాంభాయమ్మకి ఫస్ట్ ఫారంలో ఉండగా మూడుముళ్ళు పడ్డాయి. కాపురంకి వెళ్లినదగ్గిరనుంచి ఇప్పటివరకు శ్రీముఖలింగంలోనే ఉంటున్నారు. భర్త మూర్తిగారు పోయినా ఆయన మిగిలిచిన ముప్పావెకరం మాగాణి, మది నిండా ముప్పైమూడు సంవత్సరాలపాటు ఆయనతో చేసిన కాపురం జ్ఞాపకాలతో ఆ శ్రీముఖలింగేశ్వరుడు సన్నిధిలోనే కాలక్షేపం చేస్తున్నారు. కొడుకు దగ్గిరకి హైద్రాబాద్ వెళ్లినా, కార్తీకమాసం వచ్చేసరికి విధిగా తన పల్లెటూరు శ్రీముఖలింగంకి తిరుగుముఖం పట్టవల్సిందే. తన ఊరన్నా ఆ పరమశివుడు అన్నా అత్యంత ప్రీతి ఆవిడకి. పెద్దగా చదువుకోకపోయినా జీవితాన్ని అనుభవంతో వల్లే వేసేరు. లోకజ్ఞ్యానం మెండుగా ఉన్నందున ఏ విషయంపైనైనా ఊకదంపుడుగా మాట్లాడి లా పాయింట్లు తీయగలరావిడ.

ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టగానే నేరుగా వెళ్లి కాళ్ళు కడుక్కొని, తన ఊర్లో ఇంటి పెరట్లో ఉన్న బిల్వమొక్క నుంచి కోసుకొచ్చిన బిల్వ పత్రాలు దేముడు గదిలో ఉంచి అప్పుడు మిగతా సంచీలు అన్నీ ఒకొక్కటి విప్పుతూ చింతకాయలు, ఉసిరికాయలు, చెరుకుగడ ముక్కలు, నారింజకాయలు, ఆకాకరకాయలు, మామిడి అల్లం, జున్ను ముక్కలున్న స్టీల్ డబ్బా కోడలికి అందిస్తూ అలా చెప్పుకుపోతున్నారు.

"ఇదిగొనే నా మనవడికి ఇష్టమని సోములు దగ్గిర కుంచాడు పచ్చి సెనక్కాయలు తీసుకున్నాను. మన పొలంలో వడ్లు ఒక బస్తాడు అట్టిపెట్టి దంపుడు బియ్యం శంకు కోసం తెచ్చేను, వాడికి షుగర్ కదా. ఇక మీదట ఈ బియ్యమే వండిపెట్టు నా కొడుక్కి" అని శిలాశాసనం వేసేరు.

"ఇంతకీ అమ్మ ఇంత హఠాత్తుగా అదీనూ కార్తీకమాసంలో ఎప్పుడూ రాని మనిషి ఎందుకొచ్చినట్టో?" కూపీలాగు అని తన శ్రీమతికి క్రీకంటితో. సౌంజ్ఞ చేసేడు శంకరం.

"అబ్బా కొంచెం ఉంటారా, ఎప్పుడూ మీ తొందర మీదే", అన్నట్టు నొసట చిట్లించి, కనురెప్పలతో జవాబిచ్చింది శైలజ.

అని శైలజ పుట్టినప్పుడే, రాంభాయమ్మ తన అన్నయ్య వదినలతో కరాఖండిగా చెప్పింది.

"నీ కూతురుకి నా శంఖుకి ఇచ్చే ఉద్దేశ్యముంటే దానికి పార్వతిదేవి పేరేదైనా పెట్టండి, కనీసం డిగ్రీ వరకు చదువు చెప్పించండి"

శైలజ తల్లి శైలజ డిగ్రీలో ఉంటూండగా పోయింది. అప్పట్నుంచి శైలజకి తన మేనత్త, అత్తగారు తర్వాత అమ్మ అందరూ రాంభాయమ్మ గారే. శంకరం జర్నలిజం లో పీజీ చేసి ఉద్యోగమోచ్చాక శైలజనిచ్చి ఘనంగా పెళ్లి చేయించేరు. అలా అత్తకోడల్ల మధ్య అభిమానం ఆది నుంచే మెండు, అత్త మాట ఎపుడూ జవదాటలేదు, రాంభాయమ్మ కూడా కోడలిని పల్లెత్తు మాట ఎపుడూ అనాలేదు.

ఆదివారం అవడం చేత కార్తిక్ అతని భార్య దీప కాస్త నిదానంగా నిద్ర లేచేరు. లేవగానే

"నానమ్మా!"

అంటూ ఆప్యాయంగా కౌగిలించుకోబోతే, రాంభాయమ్మ దూరంగా జరిగి ప్రేమగా

"ఇప్పుడు తెల్లారిందా నాయనా, పాచి బట్టలతో నన్ను ముట్టుకోకు స్నానం పానం చేసిరా కూరుచుని బాతాఖాని వేసుకొందాము" అన్నారు.

మనవడ్ని చూసిన ఆనందంలో ఆవిడ కళ్ళలో మెరుపు స్పష్టంగా కనపడుతోంది. తను తెచ్చిన పచ్చి సెనగకాయలు ఉడికించి మనవడు పక్కన కూర్చుని కార్తీక్కి ఒలిచి ఇస్తూ కోడలు కొడుకు వైపు చూసి తన మనసులోనున్న విషయం చెప్పిందావిడ.

"ఏమ్రా అపుడెపుడో కార్తీక్, దీపల పెళ్లప్పుడు గృహప్రవేశం నాడు చేసినదేనా సత్యనారాయణవ్రతం. తర్వాత ఏనాడైనా వాళ్లిద్దరూ పీటల మీద కూర్చుని ఒక వ్రతమో, నోమో చేయడానికి వీలు కలగలేదాయే. వీడు ఒక మూనెళ్లు అదేదో దేశంలో ఉంటే వాడి పెళ్ళాం మరో మూడునెల్లు ఇంకేదో దేశం వెలిపోతోంది. వీళ్ళ పెళ్లయి వచ్చే మాఘశుద్ధ షష్టి నాటికి నాలుగేళ్లు నిండుతాయా? ఆ బోడి ఉద్యోగాలు తప్ప వీళ్ళకి కాపురం చేయడానికి, గుళ్ళు గోపురాలు తిరగడానికి అసలు టయము ఎక్కడ దొరుకుతోంది? వచ్చే సోమవారం నాడు దంపతులిద్దరు చేత రుద్రాభిషేకం చేయిద్దాము. వాళ్ళతో పాటు మీరిరివురూ కూడా కూర్చోండి. ఊర్లో ఉన్న నలుగురుని పిలిచి భోజనాలు పెట్టిద్దాము. ఎంతమందొచ్చినా ఒంటి చేత్తో వంట చేసిపారేస్తాను. నా సత్తా ఎరుగుదురు కదా, ఆ నీలకంఠుడు దయవల్ల నడుము నొప్పి, మోకాళ్ళ నొప్పి లాంటి పితూరీలు ఇంకా లేవు నాకు. ఆ సాంబశివుడు కరుణ కటాక్షాలు కావాలి నా మనవడికి మనవరాలికి" అని బేలగా పలికేరావిడ.

ఆమె కొడలూ కొడుకు కుతూహలంగా చూస్తున్నారు.

"నానమ్మా, వచ్చే సోమవారం నా బాస్తో అప్రయసల్ మీటింగుంది" అని కార్తీక్ గొణిగేడు.

"ఈ అప్పులు రైజ్ లు ఎపుడూ ఉన్నవేరా అబ్బాయి, నా మాట విని మీ బోడి బాస్ కి విషయం అర్ధమయేలా నా మాటగా చెప్పు. ఆదే ఆఖరివారం పైగా ఏకాదశి కూడా కల్సొచ్చింది చాలా పుణ్యదినం అని మా ముఖలింగేశ్వరుడు కోవెలలో చిన్న పూజారి గారు చెబితేనూ నాకీ ఆలోచన తోచింది".

శైలజ అవునన్నట్టు తలూపింది, కార్తీక్ నడ్డిమీద చేయివేసి నిమురుతూ.

రాంభాయమ్మ తలచినదే తడువు, నెమ్మదిగా లేచి తన బ్యాగులోంచి ఫోన్ నంబరులున్న పద్దు పుస్తకంలాంటి చిన్న పుస్తకం, కళ్ళద్దాలు తెచ్చుకొని ఒకొక్కరికీ ఫోన్లు చేయడం మొదలెట్టారు. ఉభయకుశలోపర్లు అయ్యాకా, ఊర్లో భోగట్టాలు చెప్పడం, పిచ్చాపాటి మాట్లాడేక ఆఖరులో ఫోను కోడలుకిచ్చి వచ్చేవారం తమ ఇంట్లో అభిషేకానికి రమ్మనమని పిలిపించడం. ఇలా ఒక్కొక్కరితో హుషారుగా మాట్లాడిన రాంభాయమ్మ, మంగతాయారుతో మాట్లాడిన వెనువెంటనే ఒక్కసారి కుదేలయిపోయింది.

"అత్తా, కొంచెంసేపు అలా చేరబడకూడదూ ప్రయాణం చేసి అలసిపోయావు" అని కోడలు మాట ముగించకముందే,

"ప్రయాణమా నా బొందా?. ఆ మంగతాయారు తత్వం ఎపుడూ ఇంతే. ఏమిటి విశేషం వదినోయ్ ఇలా అకస్మాత్తుగా వచ్చావు ఊర్లోకి? నీ మనవడు పెళ్ళాం నీళ్ళుపోసుకొన్దేంటి? అని నా మొహం మీద లెంపకాయ కొట్టినట్టు అడిగింది. అలాటిదేమైనా ఉంటే చెప్పమా, దాచుకొంటామా ఆయినా ఆవిడగారు అంత నిష్ఠూరంగా అడగాలా?".

ఈ విషయం ఎవరైనా ఎత్తితే రాంభాయమ్మ బీపీ ఇంటి పైకప్పుని తాకుతుంది. తన నిస్సహాయత, అవతల మనవడ్ని ఏమీ అనలేదు, కొడుకు కోడల్ని నిలదీసి అడిగినా ప్రయోజనం లేకపోయే.

పరిస్థితి అదుపు తప్పుతోందని గ్రహించిన శంకరం టీవీ ఛానెల్ పెట్టి "చూడమ్మా కాశీ విశ్వనాధుడుకి హారతిస్తున్నారు" అన్నాడు.

"ఒరేయి శంకూ మన ఇంట్లో కార్తీకదీపం ఎప్పుడు వెలుగుతుందిరా? వేచి వేచి కన్నులు కాయలు కాచాయిరా" అని వాపోయింది రాంభాయమ్మ.

శంఖరం ఏదో అనబోతోంటే పక్కనున్న శైలజ అతని చెయ్యి నొక్కి వారించింది. "ఆవిడ మనసు బాగోలేదు ఇది తగిన సమయం కాదు, తర్వాత ఎవుడైనా నెమ్మదిగా చెప్పొచ్చు" అన్నట్టు.

భార్య సమయస్ఫూర్తికి మనసులో మెచ్చుకొని, కళ్ళతో "అవును నిజమే" అని చెప్పేడు శంకరం.

★★★★★★★ ★

వారం రోజులు ఇట్టే గడిచిపోయాయి. ఆఖరి కార్తీక సోమవారం రానే వచ్చింది. పగలంతా ఉపవాసం ఉండడం ఈ మధ్యకాలంలో అలవాటులేక కార్తీక్ మొహం పీకిపోయింది. ఆకలికి తట్టుకోలేకపోతున్నాడు అలాగని బయటికి వ్యక్తపరచకుండా జాగ్రత్తపడుతున్నాడు. పొద్దున్నుంచి మూడు మాట్లు తాగిన కాఫీ కడుపులో దేవేస్తోంది. మనవడి పరిస్థితి చూసి రాంభాయమ్మ ఊరినుంచి తెచ్చిన నారింజకాయలు పిండి,

"ఇదిగో ఈ నారింజ నీళ్లు తాగండి కడుపు అదే సర్దుకొంటుంది" అని చెప్పి అందరి చేత తాగించేరు.

సూర్యుడు ఇక ఇవాల్టికి నా డ్యూటీ ఐపొందొచ్చు అన్నట్టు ముదర నారింజ రంగులోకి మారీ మారగానే రాంభాయమ్మ మడి కట్టుకోని వంటకి ఉపక్రమించారు. సరిగ్గా చిన్నముల్లు ఆరు అంకెని తాకడం పెద్దముల్లు నేనేమైన తక్కువ తిన్నానా అన్నట్టు 12ని గట్టిగా వాటేసుకోవడం, పంక్చువాలిటీకి మారుపేరు మా పురోహితులమే అని ఢంకా వాయించి చెప్పినట్టు పురోహితుడు అతని అసిస్టెంట్తో పాటు ఉన్న టీవీఎస్50 చక్రాలుకి వీళ్ళ అపార్ట్మెంట్ ముందుకొచ్చి బ్రేక్ పడడం అన్నీ ఒకే సారి జరిగేయి. తెల్లని పట్టు పంచెల్లో తండ్రీ కొడుకులు, రాణీ రంగు పట్టు చీరల్లో అత్తాకోడళ్లు పీటల మీద ఆసీనులయ్యేరు.

"మనవుడూ భార్యా పాలసముద్రంలో కలవు పువ్వు లాగున్నారు, ఈ తతంగమయ్యేక దిష్టి తీయాలి", మనసులో వల్లే వేసుకొన్నారు పెద్దావిడ.

వంటగదిలో నుంచి ప్రెస్సర్కుక్కర్ విజిల్ సాక్షిగా, కసిగా కొబ్బరిని నలుపుతున్న గ్రైండర్ రణధ్వనుల నడుమ పురోహితులువారు ఇరు జంటల చేత సంకల్పం చెప్పించి గణపతి పూజనారంభించేరు. ఈలోపున 'కౌసల్యా సుప్రజా.. . ' అని వినడబద్దంతో రాంభాయమ్మ అయోమయంగా

"అదేంటి ఇప్పుడు సుప్రభాతం ఎవరు పెట్టారు?"

అని మొహంలో విసుగు చూపిస్తూ వంటిట్లోంచి వచ్చి ఛార్జింగ్లో నున్న కోడలు ఫోన్ రింగ్టోన్ అని గుర్తుంచి, ఆకుపచ్చ రంగు మీట మీద ఆధార్ కార్డ్ కోసం వేలిముద్ర వేసినంత గట్టిగా నొక్కేరు.

"హలో ఓలా సే బోల్ రహే హూ... " అంది అవతలవైపు కంఠం.

"ఓలా లేదూ పోలా లేదూ పోరా వంట ఇంకా తెమల్లేదు, అని నేనేడుస్తూంటే రాంగ్ నంబర్లు కూడా ఇప్పుడే వచ్చి చావాలా?" అని గొనుక్కొంటూ ఫోన్కున్న ఎర్ర మీటకి ఒక మొట్టికాయ పెట్టేరు, రాంభాయమ్మ.

ఈసారి, 'సారే జహాసే అచ్చా హిందూ...' దేశభక్తి గేయం ఎక్కడుంచో లీలగా వినిపిస్తోంది.

"ఓహో శంఖూ ఫోనే మ్రోగుతోంది కామోసు!" అని అనుకొంటూండగానే శంకరం లేచి తనే ఫోనే అందుకున్నాడు.

"హలో.. మై ఓలా డ్రైవర్. ఆప్ కా ఘర్ ఇంటర్నేషనల్ స్కూల్ కా పాస్ హైనా. మోహల్లేమే స్కూల్స్ సబ్ కి సబ్ ఇంటర్నెషనల్ స్కూల్స్ హై. అవుర్ కోయి లాండ్మార్కు హై క్యా?"

కొంచెం సేపట్లో ఇంటర్కం మ్రోగింది.

"మెహమాను కోయి ఆయే హై, ఫ్లాట్ కా అందర్ భేజూ...." అని సెక్యూరిటీ గార్డు.

కాల్లింగ్ బెల్ మ్రోతలు, తలుపు తీయడాలు, పక్కింటి, ఎదురింటివాళ్ళు రావడాలు, వచ్చినవాళ్ళకి పీతలమీదనుంచే నవ్వులతో పలకరింపులు, వచ్చినందుకు కళ్ళతో ధన్యవాదాలు, దయచేసి ఆసీనులవ్వండి అన్నట్టు హావభావాలు పరస్పరం వ్యక్తమయినాయి.

కార్తీక్ ఒక చేత్తో పళ్ళరసంతో అభిషేకిస్తూనే వాట్సాప్లో తన బాస్ మెసేజ్ చూసేడు.

"కార్తీక్ మీ ఇంటి అడ్రస్ మొన్న పెట్టేవు, డిలీట్ ఆయింది మళ్ళీ పంపు" అని.

ఇతర సహోద్యోగులు నుంచి మెసేజులు వస్తూనే ఉన్నయి. "లేట్ అవుతున్నా, ట్రాఫిక్ ఎక్కువుంది" అని ఒకరు, "మా ఆయన కోసం వేచి చూస్తున్నా రాగానే బయల్దేరుతాను" అని దీప స్నేహితురాలు,

"ఇలాంటి పూజకి ఇదే మొదటిసారి, వచ్చేటప్పుడు ఏమైనా తేవాలా? కొంచెం చెప్పు" అని ఒక సర్దార్జీ స్నేహితుడు.

పంచామృతాలతో, పల్లరసాలతో అభిషేకించుకొన్న శివలింగం మరింత తేజస్సుతో అగుపిస్తోంది.

ఈ లోపల రాంభాయమ్మ, "ఇది మెంతిగుండేనా? లేక సాంబారు పోడా? " అని,

"ఎలక్ట్రికల్ కుక్కర్ స్విచ్ వెలిగిందా లేదా ఒకసారి చూడు శైలజ" అని మరొకసారి లేపించారు.

పైన ఉన్న పెసరపప్పు డబ్బా అందడంలేదని దీపని ఒకసారి, గేసు సిలిండర్ అయిపోయింది మార్చమని శంకరాన్ని ఒకసారి లేపించారు. కొంతమంది పెద్దవాళ్ళు మినహాయించి అభిషేకం చూడ్డానికి వచ్చిన బంధుమిత్రులెవరూ కార్యక్రమము మీద అంతగా శ్రద్ధ చూపలేదు.

"నీ ఇయర్ రింగ్స్ సెట్ బాగుంది, లలితా జ్యుయాలర్స్ నుంచా?"

"ఆవిడ చీర బాగుంది చెన్నై సిల్క్స్ లో ఇలాటిదే చూసాను మొన్న"

ఇలాగ అమ్మలక్కలు ముచ్చట్లాడుకొంటూ కాలక్షేపం చేస్తున్నారు.

"మీరు ఏ ప్రాసెస్లో ఉన్నారిప్పుడు?" అని సాఫ్ట్వేర్ ఉద్యోగుల కబుర్లు ఇంకోవైపు.

ఈ లోపలే ఫేసుబుక్కులో "ఉయ్ ఆర్ ఎట్ కార్తిక్ & దీపాస్ ప్లేస్ అటెండింగ్ అభిషేక అండ్ డిన్నర్" అని అప్డేట్లు వెళ్లాయి. వాట్సాప్లో ఫోటోలు పంపడంలో నిమఘ్నులయిపోయారు కొందరు.

మెల్లగా ఎట్టకేలకు అభిషేకం అయిందనిపించేరు.

అరటి ఆకులు వేసి వడ్డనలు మొదలెట్టారు. రాంభాయమ్మ ముందుగా చెప్పినట్టే ఒక్కరే చేసి సాదించేరు. పెసరపప్పు, చింతకాయ బచ్చలికూర పులుసు, వంకాయ కూర, కొబ్బరిపచ్చడి, ఊరవేసిన మావిడల్లము, గారెలు, పులిహోర, టొమాటో పచ్చడి, పచ్చి గుమ్మడి వడియాలు. వడ్డిస్తూన్నవిడ ఒక్క సారి మనవడి స్నేహితుడు ఆ సర్దార్జీ ఎడంచేత్తో అన్నం తీసుకొని తినడం చూసి పళ్ళు కోరుక్కొన్నారు ఏమీ అనలేక. ఎందుకంటే మనవడు ముందే చెప్పేడు పిలిస్తే మొత్తం నా టీంలో అందరినీ పిలవాలి, ఎటువంటి భేదాలు, తారతమ్యాలు లేకుండా అని. తప్పుతుందా మరి, చూసి

చూడనట్టూరుకొన్నారావిడ. స్వంత కారుల్లో వచ్చినవాళ్ళు వీడ్కోలు పలికి వెళ్లిపోయారు. ఒక అరడజన్ మంది వయోవృద్ధులుకి టాక్సీలు ఆటోలు బుక్ చేయాలి. కార్తీక్ దీపలు ఆ పనిలో పడ్డారు.

"ఓలా లో 600 చూపిస్తోంది, మల్కాజిగిరి తాతగారు కోసం బుక్ చేసినా?" అని దీప అంటే, "ఉండు ఉబర్లో చూస్తా తక్కువుందేమో" అని కార్తీక్. మొత్తానికి అందర్నీ సాగనమ్పి ఎవరు ఎప్పుడు ఎక్కడ వాలిపోయారో తెలీకుండా అలా ఒకరు సోఫాలో, మరొకరు గచ్చుమీద సొమ్మసిల్లి పడుకోండిపోయారు.

పొద్దున్న అందరూ నిదానంగా లేచేరు. రాంభాయమ్మ కొంచెం గంభీరంగానూ, ముక్తసరిగాను మాట్లాడారు. ఇంటిల్లిపాది కాఫీ తాగుతూ కూర్చునప్పుడు, శైలజమ్మ మెల్లగా అడిగింది.

"అత్తా, కార్యక్రమం బాగా ఐంది కదా!, పిలిచినవాళ్ళందరూ వచ్చేరు కదా!".

"అవును వంటలు కూడా అద్భుతంగా చేసేరు" అని దీప అందుకొంది తన అత్తగారు నుంచి.

"ఏమోనే నాకు సంతృప్తిగా అనిపించలేదు. అంతా అష్టావధానం లాగా, కృతిమంగా ఆయినట్టుంది" రాంభాయమ్మ నిటూరుస్తూ అన్నారు.

శంకరం అమ్మ పక్కకొచ్చి తల నిమురుతూ చెప్పాడు.

"అమ్మా పట్టణాలలో జీవితమే కృతిమమైపోయింది. భక్తి భావం ఎవరికీ లేక కాదు. అందరికీ కలుసుకోవాలనే ఉంటుంది. పవిత్రమాసంలో ఇంట్లో పూజలు చేసి నలుగుర్ని పిలవాలని ఉంటుంది, కానీ మునుపటి రోజులు కావు. మునుపట్లా ఇపుడు ఓపికలు లేవు, దూరాలు, ట్రాఫిక్రద్దీతో పాటు ధరలూ పెరిగాయి. పెరగనిది ఏంటంటే సమయం. ఎవరికీ సమయం చాలడంలేదు. మన ఊర్లలో అంటే నలుగురూ తెలిసినవాళ్ళు. సమయం ఉంటుంది కాబట్టి సహాయపడతారు, సహజ వాతావరణం ఇంకా ఉంది కాబట్టి ఎప్పుడు పిలిచినా పలుకుతారు. నాల్గడుగులేస్తే చాలు ఎవరింటికెళ్లాలన్న, లేదంటే సైకిల్, ఆటోలో పట్టుమని పది నిమిషాలు. పట్టణాల్లో వ్రతాలకి భోజనానికి పిలిచినా వచ్చినవాళ్లు 2 గంటలు, వెయ్యి రూపాయలు వాహనానికి ఖర్చుపెట్టుకొని రావాలి. ఏదో పెళ్లి, గృహప్రవేశాలంటే తప్పవు కానీ ఇలాంటి పూజలకు దూరాబారంలో నున్న దగ్గిర చుట్టాల్ని కూడా, సెలవు రోజుల్లో ఫరవలేదుకానీ పనిదినాలలో పిలిస్తే ఒకళ్ళి ఇబ్బంది పెట్టినట్టవుతుంది."

"అమ్మ నీకో ముఖ్యమైన విషయం చెప్పాలి. ప్రశాంతంగా విని కాస్త నిదానంగా ఆలోచించు. వాళ్లిదరికీ పిల్లలు కలగడం జరగదుట ఏదో మెడికల్ ప్రాబ్లెమ్ ఉందడంవలన. డాక్టరుగారు ఇంకేదో చెప్పేలోపలే ఆవిడని మధ్యలో అపి, వాళ్లలో ఎవరిలో ప్రాబ్లెమ్ ఉంది లాంటి వివరాలు వాళ్లకు చెప్పొద్దన్నారుట. తెలుసుకొని నొచ్చుకోవడము, న్యూనత భావంతో మదనపడటం తప్ప వేరే ప్రయోజనం లేదు. ఆ క్షణములోనే మాకు చెప్పి తుది నిర్ణయం తీసుకొన్నారు.

"సెంట్రల్ ఆడాప్షన్ రిసోర్స్ అథారిటీ' (cara.nic.in) అని భారత ప్రభుత్వ, మహిళల & పిల్లల అభివృద్ధి మంత్రిత్వ శాఖ యొక్క విభాగం. ఇది పిల్లల దత్తత స్వీకరణలను పర్యవేక్షించడం మరియు నియంత్రించడం కోసం పనిచేస్తుంది. ఆ సంస్థలో దరఖాస్తు చేసుకొన్నారు. మరో నెల రోజులలో పండంటి ఆడ బిడ్డని మనకి ఒప్పచెపుతారు వాళ్ళు. ఈవిధంగా ఒక చిన్ని ప్రాణంకి సహాయం చేయడానికి మనని ఎన్నుకొన్నాడు ఆ పరమేశ్వరుడు. బిడ్డ ఎవరైనా బిడ్డే కదా. మన కోడలు కడుపున పుట్టిందే అనుకొందాము. బిడ్డ వచ్చేక అందరం మనూరు వచ్చి ఓ పది రోజులుంటాము. తాతమ్మ చేత సంరక్షణ చేయించుకొవద్దూ? అలాగే ముఖలింగేశ్వరుడు ఆశీస్సులు కూడా తీసుకొవాలి కదా. ఏమంటావు?"

ఇదంతా కొడుకు చెబుతుంటే నివ్వెరపోతూ, అచేతనంగా ఉండిపోయిన ఆవిడ వెంటనే తేరుకొని,

"నా మనవడు బంగారం, ఎంత ఎత్తుకు ఎదిగిపోయారు వీళ్లిద్దరూ. పోలికలు ఒక్కటే కాదు, వాడి మనసు కూడా వాళ్ల తాతగారిదే. చల్లని వార్త చెప్పేరర్రా, నిక్షేపంలాంటి పని చేస్తున్నారు"

"చిత్తశుద్ధితో శివ పూజలు చేయడమంటే ఇదేనేమో" అన్నట్లుగా దీప నుదిటి పైన ముద్దుపెట్టుకొన్నారు.

(సమాప్తం)

COMMENTS